

Czerwona Góra

Przez tą miejscowość przechodzi rowerowy szlak „Architektury obronnej” z Końskich do Kielc o długości 500 km, który w całości przebiega w obrębie województwa świętokrzyskiego.

Miejscowość ta wzięła swą nazwę od gleby rdzawej, rudawej o barwie czerwonej, widocznej na zboczu tutejszego wzniesienia, stąd nazwa Czerwona Góra.

W końcu lat osiemdziesiątych XIX wieku we wsi Czerwona Góra nad rzeką Czerwonką była kopalnia marmuru. Według Słownika geograficznego Królestwa Polskiego w 1827 roku w Czerwonej Górze było 19 domów i 130 mieszkańców. W 1880 roku było 18 domów, 190 mieszkańców i 611 mórg ziemi włościańskiej, czyli chłopskiej (1 morga, dawna jednostka miary odpowiadająca ok. 0,55 ha). Obecnie, w porównaniu z końcem XIX wieku, jest wyraźnie mniej terenów rolniczych i mniej ludności. Według danych z 2004 roku mieszka tu 137 osób. Ogólna powierzchnia użytków rolnych wynosi 209 hektarów, przy tym wieś ma 37 gospodarstw rolnych.

Spośród najbardziej znanych osób, które urodziły się w Czerwonej Górze, należy wymienić braci – księdza Kacpera Kotkowskiego (1814-1875) i Tomasza Kotkowskiego (1823-1872). Obaj, obok posługi duchownej, byli aktywnymi uczestnikami powstania styczniowego 1963-1964. Bardziej z gminą Sadowie związany był ksiądz Tomasz Kotkowski, który był proboszczem parafii Ruszków, gdzie został pochowany na tutejszym cmentarzu parafialnym.

Z Czerwoną Górą związany jest także Henryk Bajak, który urodził się w Stanach Zjednoczonych, ale zamieszkał w tej właśnie miejscowości już w wieku sześciu lat. Pozostaje jednym z najważniejszych kronikarzy Czerwonej Góry i gminy Sadowie. W Czerwonej Górze zachowało się kilka zabytkowych przydrożnych figur.